

men det kan måske undskyldes med valget og andet.

Men summa summarum: Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Kim Behnke (FP):

Det var vel nok godt for en række af ordførerne, at de fik den mulighed, at de kunne hænge deres hat på spørgsmålet om tiden, for når man ikke har andre argumenter mod forslaget, så kan man altid gå herop og sige, at der er slet ikke tilstrækkelig lang tid mellem dette forslags eventuelle vedtagelse og så afstemningstidspunktet. Og det er selvfølgelig korrekt set.

Men dette forslag har ligesom en lang række andre forslag, der er blevet behandlet efter folketingsvalget, jo båret præg af, at de har måttet genfremsættes, og at de har været forsinket på grund af valget. Vi ville selvfølgelig gerne have haft forslaget til behandling væsentlig tidligere, men det har som sagt ikke været muligt.

Vi har fremsat forslaget, fordi erfaringen fra sidste gang, vi havde folkeafstemning og vi fik et nej, nemlig i 1992, og sporene derfra skræmmer os lidt. Nok er det ikke den samme udenrigsminister, der sidder i dag som dengang, og jeg har da en forhåbning om, at den nuværende udenrigsminister loyalt vil respektere et dansk nej den 28. maj 1998 og uden ophold, som det hedder, meddele de andre 14 EU-medlemslande, at som følge af at Danmark har sagt nej til Amsterdamtraktaten, bortfalder Traktaten.

Men det var ikke det, der skete i 1992. I 1992 tog den daværende udenrigsminister telefonen og ringede rundt til de andre lande og sagde: Ingen grund til panik, det kan godt være, at danskerne har sagt nej til Maastrichttraktaten, men det finder vi nok ud af. Og derefter gik man i gang med at botanisere, derefter gik man i gang med at analysere subjektivt, hvorfor danskerne havde stemt nej. Der blev lavet et såkaldt nationalt kompromis, og man endte med fire danske forbehold. Ud fra unionstilhængernes vurdering var mangelen af disse forbehold grunden til, at danskerne havde sagt nej til Maastrichttraktaten i første omgang, og så udløste det en folkeafstemning mere i 1993, hvor det lige akkurat lykkedes at få hentet et ja til de fire Edinburghforbehold.

Men den situation ønsker Fremskridtspartiet ikke vi skal bringes i igen. Det skal ikke være sådan, at det er Folketingets flertal af unionstilhængere, som skal afgøre, hvorfor danskerne stemmer nej den 28. maj, og hvilke forbehold

eller særlige protokoller der pludselig skal tilføres Traktaten, hvorefter man hævder, at så har man taget hensyn til et dansk nej. Det bør være sådan, at danskerne gennem en klar og utvetydig tilkendegivelse giver et opdrag til Folketinget om, hvordan den danske regering og flertallet i Folketinget skal forholde sig efter et dansk nej, og derfor har vi udkrystalliseret seks forslag til, hvad danskerne derudover bør spørges om.

Hvis Enhedslisten gerne vil have flere punkter med, så ingen problemer fra vores side. Jeg skal røbe, at den liste, vi havde som bruttoliste, var betydelig længere; men vi nåede frem til den opfattelse, at hvis listen blev for lang, kunne det godt være, fru Elisabeth Arnold fik ret, for så var der nogle, der ville synes, at det var lidt for mange spørgsmål, man skulle sætte sig ind i. Men til forskel fra selve hovedfolkeafstemningen den 28. maj, nemlig om Amsterdamtraktaten, som jo er en bindende folkeafstemning, skulle afstemningen om disse spørgsmål være vejledende, så resultatet var en retningslinje, som udenrigsministeren, regeringen og Folketinget kunne bruge, når Danmarks position skulle gøres op.

Det er jo vigtigt at vide, hvad det er for ting, der får danskerne til at stemme nej, og der er efter vores mening ingen tvivl om, at ganske mange danskere vil stemme nej den 28. maj som følge af, at man har skrevet Schengensarbejdet ind i Amsterdamtraktaten med udsigt til, at de danske grænser bliver blotlagt for alverdens kriminelle og gangstere og menneskesmuglere, som frit kan bevæge sig over grænsen. Men der er også mange, der vil stemme nej af helt andre grunde. Det kan være spørgsmålet om flertalsafgørelser, det kan være, fordi man synes, miljøgarantierne er for dårlige, og det kan være alle mulige andre grunde. Men det vil vi overlade til danskerne selv at tilkendegive ved at svare på disse spørgsmål med et klart ja eller et klart nej.

Fru Charlotte Antonsen sagde, at EU jo ikke er noget tagselvbord. Nej, men i det tilfælde, Amsterdamtraktaten er bortfaldet, så er situationen jo den, at så skal EU gøre op med sig selv: Hvad skal der efterfølgende ske? Der vil blive rejst det spørgsmål over for den danske regering og den danske udenrigsminister: Hvad vil Danmark nu være med til? Og så er det ikke et spørgsmål om, at den danske udenrigsminister skal bevæge sig rundt om et tagselvbord, men om, at man klart og utvetydigt kan svare